

Интервю на Андон "Whiplash" Донеv с Chris Howorth от In This Moment

Снимки: MySpace.com/InThisMoment

В последно време, покрай отминалия фест в Каварна, на страниците на сайта интервюирахме доста групи, предвождани от дами. Жените отдавна не са само екзотика в метъла, а и на нас явно ни върви, защото лицето и на тази банда, чието интервю ви предстои да прочетете, е нежно създание. Става въпрос за американците In This Moment и тяхната доста надарена вокалистка Maria Brink, която списание "Revolver" постави на доста предно място в класацията си "The Hottest Chicks in Metal". За разлика от останалите групи, за които ви споменах преди малко, тази е малко вероятно да видим на живо, но кой знае... В последните години бандата се изкачва бавно, но сигурно по стълбичката на успеха, а зад гърба си вече имат турне, в което подгаряваха Ozzy Osbourne, и записани участия на най-големите световни метъл фестивали. Всичко това, съчетано с факта, че през юли излезе новият (трети поред) албум на групата "A Star-Crossed Wasteland" ни накара да потърсим за коментар китариста на In This Moment Chris Howorth, за да си поговорим за актуалния диск, посоката на развитие и за всички по-интересни подробности около групата. Е, и за Maria Brink, разбира се :-)

Metal Katehizis: Здравей, Chris, и поздравления за "A Star-Crossed Wasteland". С "The Dream" поехте в доста по-комерсиална посока, сравнено с дебюта ви "Beautiful Tragedy". Стилистично новият албум е трудно да бъде описан с една-единствена дума, но според мен стои по близо до вашия първи запис. Къде би го поставил ти?

Chris Howorth: Бих го поставил някъде между първия и втория ни диск с превес на тежките китари и акцент върху метъла в музиката ни. Не искахме да звучи като метълкор, скриймкор, хардкор или какъвто и да е друг кор, а да бъде просто метъл. Желанието ни беше с този запис да се самодетинираме и мисля, че успяхме да го постигнем.

В някои от последните интервюта, дадени от членове на In This Moment, те споделят, че албумът се е получил такъв, защото всички от бандата са се чувствали по сходен мрачен начин. Какво по-точно породило подобни чувства?

Аз не съм се чувствал по-мрачно. По-скоро смятам, че това е дошло от Мария. Моето единствено желание беше албумът да е втежнен. След дългите турнета по промотирането на "The Dream", където свирехме пред доста разнородна публика, започнах наистина да уважавам метъл феновете, тъй като те са много отдадени и истински поддържат бандите, които обичат, без да следват моди

или тенденции. И исках този диск да е за всички хора, които обичат хеви метъла, включително и мен самия.

Коя е пустошта, която искате да прекосите с новия албум?

Това е метафора за живота, когато си самотен и - в търсене на цел или любов - можеш да се почувстваш така, сякаш си в пустош.

След като бях посвикнал със звука на "The Dream", първият сингъл от "A Star-Crossed Wasteland" (и откриващо парче за албума) "The Gun Show" се оказа приятна изненада за мен със своето доста по-директно и атакуващо звучене. Защо избрахте това да е представителната песен за диска?

"The Gun Show" определено е хедбенгърско парче, едно от онези, на които би могъл да си загубиш ума, кувеейки. Избрахме тази песен, защото искахме да покажем на хората, че този път метълът ще е на преден план в музиката ни.

Adrian Patrick (вокалистът на Otherwise) участва в парчето "The Promise". Как се стигна до това сътрудничество? Доколкото знам, първоначално песента е трябвало да бъде изпята от Ivan Moody от Five Finger Death Punch...

Що се отнася до Ivan: проблемът с неговото участие изцяло касаеше бизнес страната на начинанието. Той беше говорил с Мария преди около две години и имаше желанието да изпее песента, но в последния момент звукозаписните ни компании не успяха да се споразумеят и той не беше допуснат... Може пък всичко да е било за добро, защото ние сме много доволни от работата, която Adrian свърши, и си обичаме песента, независимо от това кой точно пее в нея.

Из албума се чуват доста интересни прог пасажи (примерно края на песента "The Road"). Има ли прогресив метъл фенове в групата?

Всички ние обичаме и Meshuggah, и Tool, и Dream Theater.

Отново имате чудесно издържан артуърк. Участвате ли пряко в неговото създаване или просто получавате от компанията някаква картина и казвате: "ОК, това е"?

Да, участваме. Ние казваме на художника какво искаме да изразява обложката и през целия процес на създаването ѝ му даваме напътствия. А той е наистина много талантилив и успява перфектно да пресъздаде нашата собствена визия. Името на художника е Anthony Clarkson (работил още с Exodus, Sirenia, Scar Symmetry, Mendeed и др., бел. авт.).

За този албум, както и за предния, на продуцентския стол беше Kevin Churko. Какъв е неговият дял в развитието, което претърпя групата с последните си два албума?

Kevin е като шести член на бандата и практически взе участие във всяка стъпка от пътя, който изминахме. Той също искаше сега да направим по-твърд албум, така че и тук желанията ни съвпаднаха.

В последните години вече оформихте своя собствена фен база. Как обаче успявате да намерите баланса между това, което феновете искат да получат, и посоката, която вие като група бихте искали да поемете?

Ние винаги свирим такава музика, каквато искаме, и се надяваме, че феновете ни ще я харесат. В този случай: за нас беше някак естествен процес на израстване, но и почитателите ни искаха

тежък албум, така че нещата се наредиха идеално. Мисля, че с три албума зад гърба си вече осъзнаваме кои сме всъщност.

В началото на вашата кариера вие представяхте музиката си в "MySpace". В наши дни обаче албумът ви изтече в глобалната мрежа няколко дни преди премиерната си дата, така че исках да попитам: как гледаш на музикалното пиратство, на обмяната на песни в торент тракерите...?

Когато знаеш, че там някъде има хора, които крадат твоята музика, това може да е доста предизвикателно, но всъщност няма приложим начин, чрез който да ги спреш. Опитваме се да противодействаме, като правим обложката и оформлението на диска такива, че да накараме почитателите ни да пожелаят да си го купят. Естествено, истинските ни фенове не се опитват да ни ограбят, защото ни подкрепят и знаят колко здраво работим.

В момента вие сте част от "Mayhem Festival" в компанията на банди като Korn, Lamb of God, Five Finger Death Punch, Atreyu и много други. Как върви турнето до сега? Каква е реакцията на феновете на новия ви материал?

Турнето е страхотно, навсякъде свирим пред многобройна публика и всички изглежда като да харесват песните. Не мога да се сетя за по-добър начин от този за промотиране на актуалния ни диск.

Като си говорим за концерти и фестивали... Вие сте доста по-популярни в Щатите, но сте свирили и в Европа. Би ли сравнил европейската и американската публика?

Обичаме Америка и тукашните фенове, но аз винаги съм казвал, че европейската публика е малко по-изтънчена. Тя усвоява новите неща по-бързо и оценява подобаващо разнообразни банди... Просто са малко по-отворени.

Вие доста концертирате, откакто съществувате като банда. Кое е турнето, което е оставило най-трайни спомени в съзнанието ти?

Това е лесно - турнето с Ozzy Osbourne, което направихме през 2007-2008 година. Беше сбъдната мечта - 3 месеца в Щатите и Канада, свирехме на най-големите сцени в Северна Америка. Не виждам какво по-добро би могло да се случи.

Като китарист кои са твоите основни вдъхновения?

Винаги съм обичал класическите, осемдесетарски метъл банди като Dokken, Ratt и White Lion. Всички те имат страхотни китаристи. Също така обожавам Dimebag Darrell и всички шест-струнници, с които е работил Ozzy.

Maria беше посочена от списание "Revolver" като една от най-секси дамите в метъла. Какво е усещането да се качваш на сцената всяка вечер до момиче като нея?

Като изключим факта, че е момиче, това е като да си до който и да е певец. Вокалистите винаги са малко по-ексцентрични от останалите членове на групата. А и Maria определено привлича допълнително внимание към групата, което е голям плюс.

Как се справя тя с всичките си почитатели от мъжки пол? Имало ли е някакви любопитни случки с феновете, които са влюбени в нея?

Хората определено я обичат и винаги ни питат (когато тя не е с нас) „Къде е Maria?“ - това е като наша си шега. Най-често ние я придружаваме навсякъде, а и тя рядко би излязла сама сред тълпа фенове.

На сцената и на голяма част от фото-сесиите на бандата Maria изглежда като модерна версия на Пепеляшка или Алиса. Как стигнахте до идеята за подобен имидж?

Maria сама подбира своето облекло. Ние сме просто четири момчета, които си нямат понятие от мода, така че това е още един женски елемент, който тя внася в бандата.

Популярността ви се увеличи доста за няколко години, откакто бандата съществува. Това изненада ли ви?

От времето, когато тръгнахме на турне през 2005 г., ние си живеем все на същите места и като изключим всички фантастични шоута, които сме правили, сме си все същите хора, които интензивно се учат. За външния наблюдател този процес може и да изглежда бърз, но за нас всичко това е продукт на изключително много работа. Искаме да бъдем успешна банда и да изкараме малко пари, така че все още натискаме стабилно в тази посока.

Четох интервю с Maria, дадено през 2007 г., където тя казва, че цялата банда има настройката да се прицелва високо и да има големи мечти. Запази ли се тази амбиция през няколко години, които минаха оттогава, или музикалната индустрия успя да заглуши възжеленията ви?

Ние сме на принципа „всичко или нищо“ и все още пазим своите мечти. Бандата продължава да се изкачва по стълбичката с всяка година и всеки албум. Ако в някой момент усетим, че вече не се изкачваме, или вървим надолу, ще спрем. Искаме да сме успешна група и ще работим, колкото е нужно, за да наредим нещата в наша полза.

Благодаря ти за това интервю, Chris. Последни думи за българските фенове?
И аз благодаря, а за феновете: обичаме ви и се надяваме да се срещнем в бъдеще. Благодаря ви за подкрепата!

